

LUCIE BEATRICE J.

A romantic illustration of a young couple in a field of daisies. The man, with dark hair tied back, wears a light blue button-down shirt and jeans. The woman, with long dark wavy hair, wears a blue dress with a white daisy pattern. They are embracing and about to kiss. The background features rolling green hills and a bright sun with rays in a blue sky with white clouds. The title 'Střípky štěstí' is written in a white, handwritten-style script across the lower half of the image.

Střípky
štěstí

Strípky štěstí

Lucie Beatrice J.

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektrickou publikaci, 162. e-knihu v edici Solis
1. elektronické vydání.
Autor © Lucie Beatrice J.
Redakce, korektura a sazba: Tomáš Rejc, Kristýna Tichá
Autor © Anežka Kocmanová
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN 978-80-88568-04-9 epub
ISBN 978-80-88568-05-6 PDF
Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize
jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma
popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či
zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Tea se po letech dozví, že její skutečná rodina patří mezi nejvlivnější v zemi. Návrat do světa bohatství a moci jí přinese nejen nového otce a bratra, ale také tajemného Ozana, do kterého se zamiluje. Jenže za jejich setkáním se skrývá dávná dohoda, která může změnit osudy obou rodin. Když pravda vyjde najevo, Tea musí zjistit, zda je její život skutečně její vlastní.

Příběh o lásce, rodinných tajemstvích a hledání vlastního osudu.

*Někdy se život promění v řetězec okamžiků,
které utvářejí naši duši.*

Prolog

„Je to pro naše firmy skvělá příležitost,“ naznačil přípitek sklenicí.

Jeho společník přikývl. „Souhlasím, našeho přátelství si opravdu velmi vážím. Na druhou stranu to chce obezřetnost. Ne že bych ti, příteli, nevěřil, ale dobře víš,“ mávl rukou, „je vhodnější, když se vše podloží i jinými zárukami.“

„Rozumím, jen —“ jeho slova byla přerušena.

„Velká škoda, že máme pouze syny. To by byla ta nejlepší jistota. Spojení rodin svatbou je nezpochybnitelné.“

Kanceláři se rozhostilo ticho. Oba muži dumali nad tím, co si mohli poskytnout na znamení výhodného, obchodního partnerství. Pak prvnímu z nich prošel hlavou spásný nápad. Vždyť má dceru. Zнала ji jen hrstka lidí. Měl ji – Teu! Nikdy nepočítal s tím, že by ji po těch letech odloučení přivedl zpátky domů. Proto jej dříve tato myšlenka nenapadla. Leč možná nastal čas, aby se dozvěděla, že má i jinou rodinu. S potutelným úsměvem usrkl ze své whisky. Zadíval se na svého dlouholetého přítele. „Mám i dceru.“

Mlčení vystřídal údiv. „Dceru? Myslel jsem, že máš jen Alexe?! Nikdy jsi o dceři nemluvil. Známe se tolik let a přesto...“

Pokrčil rameny. „Málokdo o ní ví.“ Na čele mu vyběhla skrytá žíla, přes kterou přejel ukazováčkem pravé ruky. „Když má žena zemřela při porodu, Alex neměl ani pět let. Dával jsem její smrt dceři za vinu. Každý pohled na ni mě dráždil. Musela pryč z domu. Dal jsem ji k jedné rodině žijící co nejdále odsud. Avšak pravidelně mě, dle dohody, o ní informovali. Posílali fotky,“ zhluboka

se nadechl. „Nikdy se neměla dozvědět pravdu o svém původu.“

Druhý přítomný chvíli mlčel. Srovnával si myšlenky. Právě se dozvěděl novinku, která situaci zásadně měnila. Jeho naštvaní, z tolik let zatajované skutečnosti, postupně ustupovalo. Přece jen, tohle byla právě ta záruka, kterou oba hledali. „Jestli dobře počítám, má asi dvacet osm let?“

„Za měsíc a půl dvacet devět. Ideální věk. Tvůj syn má třicet pět. Nevelký věkový rozdíl. Nepodstatný.“

„Čeká ji šok. Osudové zjištění. Její dosavadní život se obrátí naruby. Těžce se vypořádá s nastalou skutečností. Nová rodina. Neznámé prostředí. Jiný svět. Myslíš, že dá ke svatbě souhlas? Vyřízení naší dohody nepočká. Čím dříve se svatba uskuteční, tím lépe pro obě strany.“

Muž si na své židli poposedl a napřímil se. „Ty se snad svého syna budeš ptát na souhlas?“

„Jistěže ne,“ zakroutil hlavou. Jeho slovo bylo v rodině rozhodující a náznaky odporu netrpěl.

„Prostě mu to oznámím jako mé konečné rozhodnutí.“

„Tak vidíš, příteli, žádný problém v tom nevidím.“ Jistota se odrážela pouze od pronesených slov. Neoplýval zrovna přesvědčením, že vše proběhne tak hladce a bez emocí. Znal jen útržky Teina života. Nemohl očekávat její poslušné plnění přání či příkazů.

„Dobrá. Dám tedy vypracovat smlouvy. Zahrnu do nich i smluvené manželství. Tento svazek bude sloužit jako hlavní záruka sjednocení našich největších firem.“

Po těchto slovech oba vstali a podali si ruce, že úspěšně uzavřeli dohodu.

„Ujednáno, příteli.“

Nastal čas přivést dceru domů.

Kapitola 1.

Pozorovala ubíhající cestu. Stále se z toho všeho nemohla vzpamatovat. Celé roky žila v jistém přesvědčení a nyní bylo všechno jinak. Nepocházela z obyčejné střední vrstvy. Právě naopak. Pocházela z bohaté a vlivné rodiny. Měla za sebou skoro dvacet devět let života, který vlastně nikdy žít neměla. Vyrůstala v malém městě daleko od ruchu velkoměsta. Chodila do škol, jaké by nenavštěvovala. Potkala lidi, které nemusela nikdy poznat. A pak, jednoho dne...

Zazvonil domovní zvonek.

Za dveřmi stál neznámý muž. Pozdravila jej a on řekl: „Ahoj, Teo. Konečně se setkáváme.“ Tvrdil, že je její otec. Vytáhl z kapsy i její fotografie. Už si ani nepamatuje, kdo jej pozval ke vstupu dovnitř. Hleděla na něj neschopna slov. A on mluvil a mluvil. Omlouval se za roky odloučení. Nevěděla, zda mu má věřit. Snažila se pochopit jeho slova. Vnímat jejich význam. Ničemu nerozuměla. Ten člověk tvrdil, že patří do jeho rodiny. Pohlédla za něj a setkala se s pohledy rodičů, tedy těch domnělých. Vše jediným přikývnutím hlavy potvrdili. To, čeho se celé roky obávali, přišlo. Skryvaná pravda vyšla najevo.

S rozpaky i nevyřčeným očekáváním usedli k jednomu stolu. Všichni čtyři spolu dlouze hovořili o uplynulých letech. Přesněji – jen tři. Ona nevěděla zda křičet, zoufalstvím se smát, nebo něco rozbít na znamení svého ztraceného života. Připadala si jako ve snu. Taková tragická komedie. Jestli to měl být vtip, tak byl hodně ubohý. Jenže, čím více hodin ubíhalo, tím skutečnějším se stával.

Nakonec ji otec, ten pravý, požádal, aby za nimi přijela. Tedy za ním a bratrem, o kterém doposud

neměla ani ponětí. Chtěl, aby poznala svůj pravý domov. Takové přání ji značně zaskočilo. Teprve tehdy její strnulost polevila. Náhle ji v uších dozněly všechny ty vyřčené věty uplynulého času. Takové přání bylo nasnadě, ale vzhledem k okolnostem, které k němu vedly, značně urychlené. Zaváhala. Nechtěla slibovat něco, co nebyla schopna splnit. Její život se v tom okamžiku zhroutil jako domeček z karet. Jistoty, které znala, byly pryč. Chtěla si vše dobře promyslet. Potřebovala čas na srovnání myšlenek. Musela zvážit, co udělá, nebo jak se ke všemu postaví.

Opět pohlédla z okna. Vzpomínky nechala rozplynout. Zvláštní pocit – vracet se tam, kde se narodila. Stále se s tou myšlenkou nedokázala srovnat. Cloumaly s ní emoce. Z velké vlny zlosti až po vlnky radosti. Než se odhodlala k dnešnímu dni, křičela a plakala nespočetněkrát. Jednou byla našťavaná na domnělou rodinu – tolik let jí tajili něco tak podstatného. Pak zase na tu skutečnou – jednoduše se jí tenkrát zbavili.

Aby toho nebylo málo, ode dne, kdy vyšla pravda najevo, její domnělí rodiče jen krčili rameny a říkali prosté: „Tak už to víš.“ Žádné ujištění, že ji budou mít stále rádi a zůstanou její rodinou. Jejich čím dál tím více chladný a lhostejný přístup vedl k rozhodnutí navštívit rodinu Ronovských.

Toto jméno jí rezonovalo myslí. Ani to příjmení, které léta používala, jí nepatřilo. Tea Ronovská. Její pravá identita úředně změněná hned po narození. Celou tu dobu měla pravdu přímo na očích. Tedy nepřímou – v rodném listě. Slepě všem věřila, a tak ji údaje z něj dříve nezajímaly.

Když byla malá, vše za ni bylo vyřizováno. Na své první občance měla právě to úředně změněné jméno a později všechny zajímalo pouze vysvědčení a diplom. Tak málo chybělo, aby pravda vyšla najevo mnohem dřív. Stačilo otevřít rodný list a nahlédnout do kolonek matka či otec.

Už nešlo vrátit čas. Nakonec by lhala, kdyby řekla, že se netěšila na seznámení se svým bratrem. Vždy chtěla staršího sourozence. Teď jej měla.

Přestože netušila, jak ji přijme. Třeba jej tato situace taky netěšila. Mohl to být i nafoukaný snob s manýry bohatých rozmazlenců. Rovněž si nebyla jista, zda najde cestu k muži, jenž se chtěl pyšnit titulem otec. Brzy ráno ji vyzvedl jeho osobní řidič, který ji vezl vstříc neznámému. A nyní se cesta blížila ke svému konci.

Konečně přijeli velkou branou k honosné vile rodiny Ronovských. Kolem se rozprostírala dokonale udržovaná zahrada.

Sevřel se jí žaludek. Znervózněla. Jak by vlastně žila, kdyby vyrůstala zde? Šly vůbec dohnat ty ztracené roky?

Na prahu domu ji čekal pan Ronovský a ještě jeden muž. Vypadal jako jeho mladší kopie. Nemusela dlouze přemýšlet, o koho jde. Tohle byl s jistotou její bratr.

Vystoupila a nesměle přistoupila blíž. Starší muž jí vyšel vstříc s otevřenou náručí. Ihned ji objal.

„Teo, vítěj konečně doma, holčičko.“
Poodstoupil. Stála proti němu nejistá, zatímco si ji

s úsměvem prohlížel. „Abych nezapomněl,“ pootočil se směrem doleva, „tvůj bratr Alex.“

Choval se tak přirozeně. Jako by neuběhlo tolik let tiché nevědomosti. Měla chuť křičet. Copak mu nedocházelo, jak velmi jí tehdy ublížili? Čekali snad, že se bude usmívat a přede všemi rozplývat nad tím zjištěním? Už už se nadechovala k vyslovení svých myšlenek, když si povšimla napřažené ruky mladého muže k pozdravu.

Ačkoliv se Alex zpočátku necítil zrovna nadšený a přístupný jejich setkání, po dnech přemýšlení nakonec dospěl k závěru, že musí tuto skutečnost přijmout takovou, jaká je.

„Jsem rád, že jsi tady. Když mi otec řekl, že mám sestru, byl jsem značně překvapen. Ale rád tě poznávám. Vítej doma.“ Snažil se o co nejpříjemnější tón hlasu. Nemohl hned říci: *Nadával jsem, pohádal se asi tisíckrát s otcem, odmítal se s tebou setkat. Nebo: Chtěl jsem zabránit tvému příjezdu. Myšlenky na tvou existenci mi zcela vymazal čas.*

Přijala jeho pravici a blíže si jej prohlédla. Urostlý, černé vlasy, ostré rysy a hnědé oči. Hezký

chlap. Ženy z něj musely šílet. Moc se sobě nepodobali. Nikdy neviděla svou skutečnou matku, ale podle všeho měla blíže spíše k ní. Alespoň co se vzhledu týkalo. S oběma muži by ji člověk neznalý věci nespojoval.

Jako by četl její myšlenky. Na tváři se mu objevil první, upřímný úsměv. „Rač vstoupit dovnitř.“

Kapitola 2.

Vše, co v domě mohla na první pohled spatřit, zastínila postava cizího muže. Muže, který zřejmě vyčkával na její příchod.

Byl to nepochybně cizinec. Tmavší typ. Hnědé vlasy. Skvěle padnoucí oblek, který zvýrazňoval jeho postavu. Hluboký pohled, ze kterého se jí podlomila kolena.

„Teo, dovol, abych ti představil Ozana. Syn mého dobrého přítele. Budete se vídat častěji. Má na starosti expanzi našich společností. Je u nás častým hostem, někdy tu i pobývá.“

Ozan k ní přišel blíž. Svou přítomností jí vyrazil dech, když zachytila jeho příjemnou vůni. A ten uhrančivý pohled. Zatraceně. Takového muže ještě nepoznala. Viděla ho jen pár vteřin a nejraději by se skryla v jeho silném objetí.

„Rád vás poznávám,“ zvedl si její ruku ke rtům a políbil ji. Málem se jí podlomily nohy. Navíc měl úchvatně zvučný hlas. Podle přízvuku a gest poznala, odkud pochází. Kdyby na ni rovnou promluvil turecky, rozuměla by mu. Ovládala tuhle řeč. Avšak mohla zůstat u své mateřštiny. Mluvil velmi dobře česky. Zmohla se pouze na nedokonalou odpověď. „J-já vá-vás ta-taky.“

Zasmál se – a nebylo divu. Právě ze sebe udělala malého blázna, který se nechal snadno rozhodit pár úsměvy a gesty známými z pláten kin. Únik z trapné situace vyřešila přijetím Alexovy nabídky k prohlídce domu. Mohla se alespoň na okamžik vzdálit od tohoto cizince.

Bratr ji provedl po domě a seznámil s personálem. Nechyběl řidič, kuchařka, zahradník, ochranka ani uklízečka. Možná to

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Střípky štěstí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.